

utvivlsomt har bidraget til at fremkalde en forholdsvist hurtig Indkaldelse af Delegeretforsamlingen.

Men, som sagt, den Betydning, som Delegeretforsamlingen skal faa, vil i væsentlig Grad eller næsten udelukkende bero paa, at en verdensomfattende offentlig Mening kommer til at staa bagved den. Nu kan man sige, at Forholdene omkring i Verden efter Verdenskrigens Afslutning kun i ringe Grad tyder paa, at et fredeligt Syn paa Sagen har gjort sig gældende og er i Færd med at trænge igennem. Men paa den anden Side er der dog ingen, der vil nægte, at der efter Verdenskrigens Ulykker og Elendighed hersker en dyb Trang hos Folkene til at komme bort fra det Rustningsvæsen, der mere end alt andet bar Skylden for Verdenskatastrofen. At en saadan Trang hos Folkene er til Stede, tilkendegives ved saa mange Lejligheder, at man ikke har Lov til at nære nogen Tvivl derom, og det kom ogsaa frem paa den stærkeste Maade netop hos de ledende Statsmænd indenfor Ententen igennem Erkendelsen af, at hvis man ikke naaede til omfattende Indskrænkninger i Rustningsvæsenet, vilde Betingelserne for en varig Fred ikke kunne komme til Stede.

Hvad det gælder om, er altsaa at udløse denne Trang, der utvivlsomt er til Stede. Nu har man saa ofte hørt udtale ogsaa herhjemme, og vel navnlig fra Talsmænd for det konservative Folkeparti: Ja, vi er parate til at følge efter, men ikke til at gaa i Spidsen; de, hvem det tilkommer at gaa i Spidsen her, er Stormagterne; hvis de indlader sig paa fuldstændig Afrustning, er der ikke Spor af Tvivl om, at saa vil vi gøre det samme. At sige til de store: I mener selv, at I har Udsigt til at give Prygl, derfor er det rimeligt, at I aflægger Rustningerne! medens Smaastaterne for deres eget Vedkommende siger: Nej, ingen kan vente, at vi skal gaa i Spidsen, for vi har aldrig Udsigt til andet end at faa Prygl, og følgelig er vi belavede paa at tage imod dem naarsomhelst, er en Maade at ræsonnere paa, som jeg ikke forstaar. Jeg forstaar, at det for Stormagternes Vedkommende kan være overordentlig vanskeligt, det vil i hvert Fald ikke være saa lige en Sag for dem resolut at tage Initiativet og gaa i Spidsen. For Smaastaterne derimod, som alene har Rettens Sejr paa det internationale Omraade at slaa deres Lid til, skulde det ikke være vanskeligt uden Tøven at forlade Militærvejen og dermed give Eksemplet til Efterfølgelse.

Folkeforbundets Myndigheder skal og

vil stille Forslag om Rustningsindskrænkninger. Det ene rigtige, det værdigste og smukkeste vilde da være, at Danmark og andre Smaastaters Repræsentanter i Folkenes Forbund sættes i Stand til at sige: Hvad I agter at anmode os om, er vi af egen Drift allerede i Færd med at udføre.

Nørskov: De fleste af de Talere, der har haft Oedet under Finanslovsforslagets Behandling, har berørt Spørgsmaalet Sparsommelighed, og mange har betonet Nødvendigheden af, at det danske Folk blev mere sparsommeligt, mere nøjsomt, end det hidtil har været. Og i Særdeleshed er de faldne Udtalelser gaaet ud paa dette; at det først og fremmest gælder om at vænne Ungdommen til at være sparsommelig nu i disse Tider, da de unge tjener en stor Løn, saaledes at de, naar den Dag kommer, da de vil til at stifte Hjem, kan have et Pengebeløb til Raadighed.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen har endogsaa fremsat den Tanke, at en vis Procentdel af de unges Løn burde tilbageholdes og indsættes i en Sparekasse og først udbetales, naar vedkommende blev 25 Aar. Det ærede Medlem Hr. Brorsens Forslag er nok værd at overveje, og i det hele mener jeg, at det er kun godt og gavnligt, at der fremsættes praktiske Forslag, som sigter til at fremme Sparsommeligheden ogsaa blandt Ungdommen. Jeg vil derfor tillade mig at henlede Opmærksomheden paa et Sekslab eller rettere sagt et Udvalg, der har sat sig som Opgave at fremme Sparsommeligheden blandt Ungdommen, nemlig: „Udvalget for egne Hjem“. Dette Udvalg er sammensat af en Række Organisationer, der under forskellige Former arbejder for egne Hjem, enten ved at virke for at opspare Midler eller ogsaa ved at stille Jord og Bygninger til Raadighed. Udvalgets Opgave er ved at finde nye Former for Sparsommelighed at søge at gøre de unge klart, hvilken Lykke og Velsignelse der ligger i dette: selv at have lagt de første Sten til det egne Hjem.

Hvem der kender Ungdommen paa Landet, ved, hvor forskellig denne Ungdom er. Der er nogle unge, som desværre bruger hele Lønnen eller næsten hele Lønnen — der er jo ogsaa paa Landet Forlystelser og Fornøjelser nok til at drage de unge, og Pengene ruller saa let, saa selv en stor Løn er snart sat over Styr. Men der er heldigvis ogsaa andre unge, der bliver hjemme udfører et godt Arbejde og sætter ret betydelige Pengebeløb i Sparekassen. Disse Folk er værd at hjælpe, fordi de har vist,